

vil jeg sige et Par Ord derom. For det første tager det ærede Flertal over for den paa § 26 III. Nr. 22 opførte Kommission, hvortil der er bevilget 25,000 Kr., bestemt Forbehold. Den højtærede Minister har sagt, at han ikke agter at benytte Bevillingen, medmindre begge Ting ønske Kommissionen nedsat; og Flertallet har udtalt, at det finder denne Foranstaltning ubetimelig. Jeg kan ikke forstaa, at denne Kommissions Nedsættelse skulde kunne træde hemmende i Vejen for den Nationalforening til Tuberkulosens Bekæmpelse, som nys er dannet. Thi det er mig for det første bekendt, at Medlemmer af denne Forenings Bestyrelse netop ønske Kommissionen nedsat, og for det andet gaar Kommissionens Arbejde blot ud paa at undersøge, hvorledes man hensigtsmæssigst ved passende Tilskud kan støtte Bekæmpelsen af Tuberkulosen, og da Foreningen netop ønsker Statstilskud, synes jeg, at baade den paataenkte Kommission og Foreningen falde saa udmærket sammen. Dernæst har Ministeren det jo i sin Magt at vælge Foreningens Bestyrelsesmedlemmer ind i Kommissionen. Det er mig derfor umuligt at fatte, hvorledes Kommissionen og Foreningen skulde komme i Strid med hinanden. Med Hensyn til selve det, som Flertallet frømhæver, vil jeg sige, at naar der paa Finansloven findes Bevillinger, af hvilken Art det end er, som begge Ting have stemt for, skal denne Bevilling ogsaa respekteres, og saa har Ministeren ikke Lov til at sige: Jeg agter ikke at benytte den. Det er Ministerens Pligt at benytte den. Og dermed er det i alt Fald meget mærkeligt, at Flertallet samtidig med, at det giver Bevillingen, siger, at denne Foranstaltning er ubetimelig. Dersom Flertallet finder, at den er ubetimelig, skal det ikke give Bevillingen, og hvis det giver den, skal det forlange, at Bevillingen ogsaa bliver benyttet; jeg kan ikke tænke mig noget som helst andet.

Det var det ene Punkt, jeg vilde gøre et Par Bemærkninger om. Det andet Punkt, jeg ogsaa vilde omtale med et Par Ord, mest i saglig Henseende, det er Bevillingen § 27 III. b. Nr. 12, Bevillingen af et rentefrit Laan paa indtil 300,000 Kr. til Skernaadeltaets Regulering. Der gør Flertallet ogsaa forskellige Bemærkninger og tager navnlig et Forbehold, som jeg om et Øjeblik skal udtale mig nærmere om. Med Hensyn til selve Sagen vil jeg dog først sige, at ifølge mit Kendskab til Forholdene kender jeg ikke ret mange Bevillinger paa Finansloven, der ere mere nød-

vendige end denne. Jeg har selv haft Lejlighed til at undersøge Forholdene der, og jeg ved, at der gaar store Værdier tabt hvert eneste Aar, ikke blot, fordi Udbyttet af flere hundrede Tdr. Land af den fortrinligste Engjord, vi overhovedet have, i flere Aar ikke kan blive bjerget, men ogsaa fordi der ved de hyppige Oversvømmelser Aar efter Aar ødelægges store Værdier. Der har derfor i mange Aar været Forhandlinger om at raade Bod paa dette Forhold, og jeg skal ikke komme ind paa disse lange Forhandlinger, som ville være ærede Medlemmer bekendte, men jeg vil kun sige, at da det er en temmelig fattig Befolkning, der bor paa begge Sider af Skernaadeltaet, er det saa rimeligt, som tænkes kan, at Staten her træder hjælpende til, ogsaa i den Form, som her er foreslaaet, som et rentefrit Laan. Der bevilges jo rentefri Laan til saa mangfoldige andre Steder, og mange Gange paa Steder, hvor der er langt mindre Nødvendighed derfor end her. Jeg finder altsaa denne Bevilling i saglig Henseende saa begrundet, som tænkes kan. Men med Hensyn til det Forbehold, som Flertallet her gør, maa jeg sige, at jeg forstaaar overhovedet ikke, hvorledes Flertallet kan gøre et saadant Forbehold, at man kan sige som saa: vi gaa med til denne første Bevilling for det første Aar, altsaa 100,000 Kr. for i Aar, men saa forbeholder man sig siden hen at tage under nærmere Overvejelse, hvorvidt der skal bevilges mere i det følgende Aar. Det er et Forbehold, som er mig ufatteligt, thi det er jo en given Sag, at naar man giver en første Bevilling til en hvilken som helst Foranstaltning, er det dermed slaaet fast, at saa maa de følgende Bevillinger følge efter, ellers er den første Bevilling meningsløs. Det er da f. Eks. meningsløst at give en første Bevilling til en eller anden Bygning, lad mig f. Eks. sige Ribe Domkirkes Restauration, som skal fuldføres i 7—8 Aar, og saa, naar man kommer midtvejs eller et Stykke af Vejen, da at standse det hele. Det er dog meningsløst at begynde at lægge Grunden til en ny Bygning, naar man ikke agter at fortsætte, men det er ogsaa noget, som man hidtil ikke har kendt i Rigsdagen. Naar man har begyndt med at lægge Grunden til en hvilken som helst Foranstaltning, er det ogsaa Meningen, at den skal fuldføres. Og det kan dog heller ikke være Meningen med at begynde paa at regulere Skernaadeltaet ved at grave ny Kanaler, forandre Vandløb osv., at det skal standses midt-